

ת"פ 22110/09/10 - מדינת ישראל נגד מוסטפא זיאדא

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 22110-09-10 מדינת ישראל נ' זיאדא

בפני כב' השופטת נאוה בכור

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מוסטפא זיאדא

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד רות צמח

הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד ג'ברין מוחמד (ממשרד עו"ד בוירא)

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת ניסיון הסעה שלא כדין לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 בנסיבות סעיף 25 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

לפי המפורט בכתב האישום, סמוך ליום **12.9.10** בשעה 11:00 נהג הנאשם באוטובוס על כביש 5 מכיוון מזרח למערב והגיע אל מחסום "מגן 5" התוחם את שטחי הגדה משטחי מדינת ישראל, כשהוא מסיע 56 תושבי הרשות הפלסטינית, מהם 52 ללא אשרת שהיה/ כניסה/עבודה בישראל (כמפורט בכתב האישום).

בנסיבות אלה, נעצר הנאשם ע"י החיילים במחסום, כשבכוונתו היה להסיע את הנוסעים לאזור ואדי ערה בתחומי ישראל.

2. בתשובתו לאישום הודה הנאשם כי נהג באוטובוס והסיע 56 נוסעים אולם כפר ביתר עובדות כתב האישום.

בדין מיום **27.10.14** הציגו הצדדים כעובדות מוסכמות (עמ' 40 לפרוטוקול) כי כל נוסעי האוטובוס הציגו

עצמם כאזרחים ישראלים, וכן כי טרם הגעת האוטובוס לאוספם שילמו לנהג רכב פולקסוואגן השייך לאמין זועבי סכומי כסף בין 280-300 ₪ כל אחד, לא שילמו לנאשם דבר, וכי הנאשם הוא שנהג באוטובוס.

3. על עדי התביעה נמנו:

(1) ע"ת/1-אביחי מלכה (עמ' 4-6 לפרוטוקול)

(2) ע"ת/2-סלומון סמואל (עמ' 6-9 לפרוטוקול)

(3) ע"ת/3-סעיד בדר (עמ' 11-19 לפרוטוקול)

(4) ע"ת/4-מיקי לוי (עמ' 20-21 לפרוטוקול)

(1) ע"ת/1-אביחי מלכה - אחראי משמרת בודקים ברשות המעברים היבשתיים במשרד הביטחון.

ביום **12.9.10** ניהל משמרת במעבר חוצה שומרון בכביש 5, בין ראש העין לאריאל וקיבל דיווח בקשר שיש אוטובוס עם ערבים ישראלים (פרו' עמ' 4 ש' 12-18).

הודעתו הוגשה בהסכמה - הודעתו של אביחי מלכה במשטרה מיום 12.9.10 שעה 11:30 (ת/1)

היום בשעה 11:00 בערך הגיע אוטובוס עם נוסעים מ.ר. 15-710-30 מכיוון השטחים לישראל ממזרח למערב.

בו בזמן עמו הגיע רכב פולקסוואגן ירוק סטיישן מ.ר. 18-536-72. האוטובוס נעצר והועבר למתקן בידוק. בינתיים נהג הרכב, שהיה לבוש בבגדים בצבע לבן ובמושב הקדמי ברכבו ישבה אשתו, גם לבושה בבגדים לבנים, ובמושב האחורי ילד קטן, עצר לידו ואמר לו "כל האנשים באוטובוס שעצרתם מאזור המשולש, וכולם באו מים המלח וכולם ישראלים". הוא שאל את האדם אם לכולם יש ת"ז ישראלית, הוא אמר שכן, והוסיף שהקבוצה של האנשים באוטובוס הם פעילים למען שחרור גלעד שליט.

הוא טען שמאתמול עד היום הם היו בים המלח ועכשיו חוזרים הביתה.

נהג הפולקסוואגן עצר את הרכב סמוך לתחנת אוטובוס מחוץ למתחם של המנהלת והתקרב ברגל. ניתן לראות במצלמות הכניסה את הרכב והאוטובוס נכנסים בו זמנית ואת נהג הרכב מדבר איתו.

בינתיים במתחם הבידוק נבדק הנאשם - נהג האוטובוס - והתברר שהסיע 54 פלסטינים לכיוון ישראל וגם הנוסעים אמרו לנאשם שהם שילמו למלווה 280 ₪ כל אחד, ואין לאף אחד אישור כניסה לישראל.

בינתיים נהג פולקסוואגן אמר לו שהוא הולך לכבות את הרכב וברח עם הרכב.

הוא חזר לנאשם בתחקור קצר וזה אמר לו שאתמול בחור בשם אמין התקשר אליו והזמין נסיעה עבור הקבוצה - וזה הבחור שדיבר איתו והיה לבוש לבן ביחד עם אשתו וילד קטן ברכב פולקסוואגן. הוא ליווה אותם מהבקעה וארגן את הקבוצה.

מיד אמר למאבטחים של המקום לשמור על האוטובוס והנוסעים והודיע לשוטר סלומון שהיה סמוך למחסום.

בחקירתו הנגדית מאשר כי האוטובוס היה מלווה ברכב נוסף מסוג פולקסווגן (שם, ש' 25-27), שעצר בצד הכביש כשהאוטובוס עצר במחסום לצורך בידוק בטחוני.

נהג הרכב, חושב ששמו אמין, אמר לו שהוא ראש הקבוצה מאזור המשולש ושהם הגיעו מטויל. לא יודע לזהותו בתמונה, אינו זוכר.

ביחד עם אמין הייתה אשתו. כשאמין אמר לו שהוא הולך לכבות את הרכב, הוא ברח. מיקמו מצלמות ושאלו את הבודקת הביטחונית אם הרכב עבר בנתיב ואם היה משהו נוסף ברכב והיא אמרה שאשתו ילדה בכיסא מאחורה. הוא לא ראה את האישה אבל במצלמות רואים.

אמין אמר שהקבוצה מהמשולש ושהם באו מים המלח. אמר שאין פלסטינים באוטובוס ושכולם ערבים ישראליים. חושב שאמר לו שלכולם יש תעודות.

הוא עלה לאוטובוס עם מאבטח וראה שהאוטובוס מלא, התחיל לדבר, והבין שאף אחד לא מבין אותו- ואז הבין שיש בעיה אם הם ערבים ישראליים ולא מבינים עברית.

הלך לקצין הביטחון שלו לשאול מה לעשות ובזמן זה רכזת ההדרכה שלו, מורג בילנקי, עלתה לאוטובוס והחלה בתשאול קצר והבינה שמדובר ב-54 שב"חים.

נהג הרכב כבר לא היה, והם דיברו עם הנאשם- נהג האוטובוס- והוא אמר שלא מכיר את נהג הרכב.

לא ספר בעצמו את 54 הנוסעים ברגע שראה תכולה מלאה- יודע מה המספר (פרו' עמ' 5 ש' 1-32).

מאשר כי לא ייתכן שאוטובוס יעבור מחסום מלא בלי שיעלו חיילים ויבדקו את זהות הנוסעים. לוקחים תעודות מכל האנשים ומאמתים פרטים.

לקח תעודה של אמין ראה במי מדובר והחזיר לו אותה. מס' הרכב- נראה במצלמות (עמ' 6 ש' 1-8).

(2) ע"ת/2-סלומון סמואל - העיד כי זיהה שמדובר ב-56 פלסטינים ללא אישורים לפי תעודות זהות. הוא עבר אחד אחד וביקש תעודה, ובסוף מצא עצמו עם תעודות ירוקות מכולם, כשלאף אחד מהם לא היה אישור, ובנוסף היו גם 5-6 ילדים קטנים.

האוטובוס היה במחסום אורנית שכל מי שמגיע השטחים לישראל חייב לעבור משם ממזרח למערב זה ציר ראשי.

האוטובוס נסע מהשטחים מכיוון אריאל.

הוא ספר אותם לא כולל הילדים, ולקח אותם לחקירה כדי שעניין הילדים ייבדק בתחנה (עמ' 6 ש' 16-32).

לא כתב את שמות הילדים כי לא היה לו איך לשאול אותם, הוא לא דובר ערבית, ההורים שלהם ענו לו בערבית, אז לקח את כולם למשטרה כדי שהחוקרים יבדקו.

לא הוצגו לו אישורים, עשו חיפוש קפדני ועברו אחד אחד (עמ' 7 ש' 6-1).

הוגשו בהסכמה:

דו"ח פעולה מאת סלומון סמואל מיום 12.9.10 שעה 11:01 (ת/2)

היום בהיותו במחסום "מגן 5" ממזרח למערב בעת בדיקה של רכבים ואנשים חשודים, ביחד עם החייל דן והשוטר רומן, פנה אליו נציג של מנהלת המעברים בשם אביחי ואמר לו שהגיע אוטובוס ישראלי נהוג ע"י נהג ישראלי - הנאשם - שהסיע 56 שב"חים מכיוון השטחים לישראל על כביש 5.

בתחקור קצר עם נציג המנהלת אביחי אמר לו שכשהגיע האוטובוס למחסום הגיע גם רכב פולקסווגן ירוק נוהג ע"י נהג שפרטיו לא ידועים, לבש בגדים בצבע לבן ואתו ברכב אשתו, גם לבושה לבן, והילד, חנה את רכבו סמוך לתחנת אוטובוס אחרי מתחם המנהלת והגיע ברגל לאחמ"ש אביחי וטען כי הקבוצה באוטובוס שייכת לו והם תושבי ישראל שהיו ביום כיף בים המלח וחוזרים למשולש.

לאחר מכן טען כי הולך לדומם מנוע ברכב, וברח לכיוון ישראל. בתחקור עם הנוסעים אמרו חלקם כי שילמו כל אחד 280 ₪ בשביל נסיעה לישראל. אחד מהם איברהים מסר עדות.

בתחקור של הנאשם שנהג באוטובוס - אמר שאדם בשם אמין מכפר סולם הזמין את הנסיעה שלו ואמר שיסיע תושבים ישראליים מאזור הבקעה למשולש.

אמר שאמין ליווה אותם עם רכבו הפרטי ביחד עם אשתו והילד, לבוש בלבן, ודיבר עם האחראי על המחסום, וברגע שהמאבטח צעק שיש פלסטינים באוטובוס - אמין ברח מהמקום.

מפרט שמות 56 הפלסטינים על הרכב ותעודות זהות.

כן הוגש דו"ח פעולה מאת רס"ר סמואל סלומון מיום 12.9.10 שעה 11:00 (ת/3)

עיכוב אוטובוס עם נהג ישראלי וכ-50 נוסעים.

תוכן כמו **בת/2**. הנאשם מסר כי אמין שהיה ברכב פולקסוואגן הוא שביצע את הגביה של הכסף ולווה את הקבוצה וברח כרגע עם אשתו והילד באוטו.

בחקירתו הנגדית נשאל כיצד מסביר כי לחלק מהנוסעים היו היתרי תעסוקה עד ליום 15.9.10 - וענה כי אף אחד לא הציג בפניו שום דבר. גם השותף שלו היה 6 שנים במג"ב ולמד ערבית והיה בקשר איתם. כשרכב כזה נתפס - זה באחריות מנהלת המעברים. הוא ראה מהצד השני של הכביש וניגש לשם, וכבר ראה את הנוסעים בחוץ עמדו בשורה וביקש תעודה מכל אחד. חלק מהם מדברים עברית טוב אבל אומרים שהם לא מבינים

עברית.

מסר לחקירות דיסק בו רואים את כל הנוסעים יורדים מהאוטובוס ועומדים בשורה. יכול להיות שמתועד ששוחח עימם ולוקח תעודות, לא כל הקטעים מתועדים (עמ' 7 ש' 8-32).

במעבר עורכים את החיפוש, ואפילו העלו כלב חבלה לבדוק שאין מטען.

לשאלה מהי חלוקת העבודה בין המשטרה למשרד הביטחון, ענה כי משרד הביטחון מטפל באירוע ראשון, ולאחר מכן מעבירים את הטיפול למשטרה.

הוא היה בצד השני של הכביש והגיע, כי ההתנהגות משתנה כשרואים שוטר במדים. היו מקרים שתקפו מאבטחים במעבר.

היו נוסעים שהייתה להם הרשאה, הוא מקיש ת"ז במסוף ומקבל פרטים ואם יש הרשעות. הוא מצא שיש מניעה ביטחונית לכמה מהנוסעים להיכנס לישראל אבל המחשב נתקע, ולכן החל לרשום בכתב יד.

לשאלה למה כולם שוחררו במקום- ענה כי זוהי שאלה לחקירות. תפקידו לעכבם ולהעביר לתחנה.

הנאשם היה מעוכב, נסע יחד עם שוטר וחייל לתחנה בליווי עם הניידת, והתנהג בסדר גמור. מה שאמר לו- רשום בדו"ח הפעולה. העביר את ת"ז שלו לחקירות.

גבו עדות מבחור בשם איברהים, שראה את הנאשם נוהג, כי העברית שלו הייתה הכי טובה (עמ' 8 ש' 1-32).

לא שוחח עם אמין- אחרת היה לוקח ת"ז, והוא היה נעצר (עמ' 9 ש' 1-4).

(3) ע"ת/3-סעיף בד- חוקר במרחב שומרון בזמן האירועים וגם כיום.

ביצע את חקירת הנאשם וגביית עדויות של מעורבים.

הודעתו של הנאשם במשטרה מיום 12.9.10 שעה 17:33 (ת/4)

מבין עברית היטב, יודע קרוא וכתוב בעברית, ואין בעיה שייחקר בעברית. לא רוצה כרגע עו"ד. עובד בתור נהג אוטובוס משנת 2000, יש לו אוטובוס פרטי ואתמול בהיותו בבית בכפר מוקיבלה התקשר אליו אדם בשם אמין מכפר סולם, ואמר שקיבל את המספר מאחותו נורה- המוכרת לו כמארגנת טיולים.

נורה נסעה איתו עם קבוצות מספר פעמים באוטובוס.

אמין הציע שיעבוד איתו כי יש לו קבוצות מטיילים ותלמידי בי"ס וסטודנטים, וסיכמו שבבוקר בשעה 7:00 הוא יגיע לעוג'ה בבקעה, יפגשו, ומשם יביא לו קבוצה מאלמוג לטיול לים המלח וחזרה לאזור ואדי ערה. סיכמו שישלם לו ₪ 2500 עבור הנסיעה.

היום בבוקר סמוך לשעה 06:45 הגיע עם האוטובוס לעוג'ה והגיע אליו רכב פולקסוואגן ירוק מסחרי ובו נהג עם אישה לידו, הציג עצמו כאמין, ואמר לו לנסוע אחריו.

הוא נסע אחריו עד למפגש אלמוג בעליות לירושלים מצומת יריחו והיו שם אנשים. אמין אמר שהם ישראליים מאזור עירון והם בטיול, שייקח אותם לים המלח ומשם לפזר הביתה בכביש הראשי של עירון בצמתים של עארה, ערערה ואום אל פחם.

אמין היה עם תג על החולצה שלו, ואמר שהוא חובש וילוה אותם.

האנשים עלו לאוטובוס, שהתמלא, בכ-52 אנשים, והוא הסיע אותם לים המלח שם עצרו מספר דקות, ומשם נסעו למעלה אפרים והמשיכו עד המחסום, וכל הזמן הזה- אמין ליווה אותם עם רכבו לפניהם.

אמין עבר את המחסום, ועצר בתחנת אוטובוס אחרי המחסום.

לאוטובוס עלתה חיילת ושאלה את הנוסעים מאיפה הם והם לא ענו- אז עמדו בצד והחיילים קחו תעודות זהות שלהם, והתברר שכולם מהשטחים ואין להם היתרי כניסה לארץ.

הוא ראה את אמין מגיע למחסום ומדבר עם החיילים, ואחר כך הלך לאוטו שלו וברח.

אמין עבד עליו- ואם היה יודע שהנוסעים מהשטחים בלי היתרים- לא היה מסיע אותם. הוא אדם שמתפרנס בכבוד, ולא מוכן להסתבך. אמין אפילו לא שילם לו על הנסיעה, היה בטוח שבסוף היום יבוא וישלם לו.

שמע מהנוסעים אחרי שנלקחו למשטרה שכל אחד מהם שילם לאמין 200-300 ₪.

לאמין יש מבנה גוף בינוני גבוה בערך 180 ס"מ שיער שחור קצת מתולתל לא ארוך, גוון פנים כהה ולבש חולצה לבנה ומכנס בהיר. יכול לזהותו בוודאות. לא יודע מספר רכב. הנייד של אמין 050-9432378. אין לו מספר של נורה אחותו.

אף אחד מהנוסעים לא שילם לו עבור הנסיעה. הוא לא ראה ששילמו לאמין, אבל סיפרו לו ששילמו לו, ולעוד אחד- שלא אמרו את שמו.

הוא לא ידע שהם מהשטחים- אחרת לא היה נותן להם לעלות לאוטובוס שלו.

לא היו אף פעם מקרים בהם הסיע אנשים מהשטחים לשטח ישראל.

הוא לא שאל את הנוסעים מאיפה הם כי אמין אמר לו שהם מאזור עירון, וסמך עליו והאמין לו, זו פעם ראשונה שמישהו עובד עליו ולמד את הלקח.

אמין עלה לאוטובוס ודיבר עם הנוסעים לפני שנסע איתם ממפגש אלמוג, אמין אמר להם שלא יפריעו לו בנסיעה, שיתנהגו בצורה טובה, וירד.

בחקירתו הנגדית העיד כי לא נכח באירוע במחסום. לא זכור לו כי חוץ מהנאשם הגיעו עוד ישראלים לתחנה.

מגרסתו של הנאשם עלה כי מישוה הזמין את הנסיעה, וכי הבחור שהיה באותו יום- לקח חלק בנסיעה.

נטען כי אמין עזב את המקום עם הרכב ולא תפסו אותו בעת האירוע. הוא לא חקר את אמין, ונעשו פעולות לאתרו ע"י חוקרים אחרים. לא יודע אם התבקש מעצרו כי לא המשיך בטיפול בתיק. הוא סיכם את תיק החקירה.

החוקרת מרים פרץ חקרה את אמין ביום 22.9.10. הוא הוציא את הבקשה להוצאת צו מעצר כנגד זועבי אמין (פרו' עמ' 11 ש' 1-32), ולא זוכר אם הוא נעצר לאחר מכן.

מאשר כי הוא הוציא מהמחשב תקציר תיק החקירה שיוצא אוטומטית מהמערכת ברגע שמזינים תיק במחשב (עמ' 12 ש' 1-19).

טרם עדותו ביום (15.2.12) עיין בחומר החקירה של הפעולות אותן ביצע.

לשאלה האם נוכח עדותו של הנאשם לפיה מסר את מספר הפלאפון של אמין שהזמין את הנסיעה הוציא תדפיס שיחות יוצאות ונכנסות לטלפונים של השניים, ענה כי לא זוכר (עמ' 14 ש' 10-27). לא זכור לו שהתעסק בנקודה זו.

יכול להיות שכשמילא את הפרטים בצו המעצר של אמין- זה היה מתדפיס **4/נ** של המסוף המשטרתי, ובו פרטי ת"ז, מספר רישיון רכב, שמו וכיו"ב.

לשאלה מדוע לא הוציא איכון פלאפונים של אמין והנאשם, ענה כי הוא לא היחיד שהתעסק בתיק זה, והיו עוד חוקרים (עמ' 16 ש' 1-16).

לא יודע אם מדובר בפעולת חקירה נחוצה בתיק.

לא זוכר אם אמין נצפה מגיע למחסום ברכבו ביחד עם אשתו וילדיו. אם זה כתוב בדו"ח הפעולה- אז כן.

העדות של אמין חשובה, והוא נחקר לאחר מכן.

לכן הוצא נגדו צו מעצר.

לשאלה למה גבה הודעות דווקא מאותם שלושה תושבי השטחים שהיו על האוטובוס כפי שעשה, ענה כי לא זוכר, וזו הייתה הנחיה של המפקדים שלו.

אין בתיק תרשומות ומסמכים של ראש לשכת חקירות כי הוא לא מנהל את החקירה בתיק ולא מבצע פעולות חקירה. הוא לא יודע מי היה האחראי בעת הרלוונטית.

יש להם 4-5 קצינים במשרד החקירות ולא יודע מי מהם הנחה באותו יום בתיק זה.

לשאלה האם מסכים כי היה צורך לגבות עדויות מכל 50 הנוסעים ולא רק משלושת האמורים, ענה כי זה מה שנקבע.

מאשר כי גבה עדותו של **אחמד טחאינה** (פרו' עמ' 17 ש' 1-32).

לשאלה מדוע חקר אותו בעברית למרות ששולט בשפה הערבית וגם העד דובר ערבית, ענה כי רואה שההודעה תורגמה על ידו מהשפה הערבית לעברית בזמן גבייתה. אין מחוייבות לכתוב אותה בערבית.

לשאלה מדוע לא הציג בפני עד זה דיסק מהמחסום כדי שיזהה את בעליו של רכב פולקסוואגן אמין זועבי שאירגן את הטיול לגביו מוסר העד כי נהג ליד האוטובוס ברכב והוא ישראלי, ועלה לאוטובוס רגע לפני שנסעו ואמר להם שהם יוצאים לטיול של 4 שעות -ענה כי הדיסק של תיעוד אירוע במחסומים לא מגיע מיד עם העצורים בזמן העדות, וזה בטוח לא היה ברשותו. כנראה הגיע לאחר העדות.

לשאלה מדוע לא שאל את העד מי הם האנשים לגביהם העיד כי הנאשם שוחח עימם ושאל אותם מאיפה הם, ענה כי זה היה מובן שמדובר בנוסעים באוטובוס, ונגבו עוד עדויות.

לשאלה האם מדובר ב-49 או 48 אנשים מתוך 50 הנוסעים, ענה כי מזיכרונו האוטובוס הובא למשטרה עם כל נוסעיו, ואם נגבו 3 הודעות אז הם היו בטוח באוטובוס. העד לא נשאל לגבי השמות של אותם נוסעים עמם דיבר, לא יודע למה לא נשאל.

לשאלה מדוע אשתו של אמין לא הוזמנה לחקירה כלל, ענה כי הוא לא טיפל בהמשך התיק אלא גבה רק 4 עדויות.

גבה עדותו של **אנואר נוהאדה** שאמר כי היה שם מישהו ישראלי עם אשתו ברכב רנו לבן ששמו מחמוד. אמר להם שהוא מנצרת (עמ' 18 ש' 1-32).

לא הוצגה לו תמונה של אמין זועבי כדי לברר אם הוא הזדהה בפני חלק בשם מחמוד ובפני אחרים בשם אחר, ענה כי ענה על כך קודם לכן לגבי העד האחר (עמ' 19 ש' 1-4).

בחקירה חוזרת העיד כי מה שכתב מפיו של העד **אחמד טחאינה** - לפיו שילם לאסעד 300 ₪ ועלה לאוטובוס ונסעו לכיוון ישראל ועצרו אותם במחסום- זה מה שנאמר על ידו.

כך גם לגבי הדברים שנאמרו מפיו של **אנואר נוהאדה** לפיהם רכב הסיע אותם לזיתא ושם היו מספר אוטובוסים והרבה בחורים מכל השטחים (עמ' 19 ש' 7-29).

(4) ע"ת/4-מיקי לוי- בעת הרלוונטית שימש כמפקד מרכז ההיתרים במנהל האזרחי באיו"ש. היה אחראי מבחינה מקצועית על הנפקת כלל ההיתרים לתושבי איו"ש, מלבד היתרי תעסוקה המונפקים ע"י משרד התמ"ת בשלוחתו במנהל האזרחי.

תעודות עובד ציבור של מפקד מרכז היתרים מיום 13.9.10 מאת סרן מיקי לוי (5/ת)

נוסעים ללא היתרי תעסוקה, כניסה ושהייה בישראל- נצרי כלש, אברא סלאם, עאיד אברא, חמיד דובש מחמש, נגאח ערינאת, נאסר שלמיש, עלי ערינאת, פדה ערינאת, אחמד טחאינה, חלאד מקלד, מחמוד הרשה, גהאד עמרננה, נאצר עמרננה, ג'אהן ערינאת, חאזם תמינאת, צלאח ערינאת, מוחמד חמאסינה, מזעתצם קבאלה, מוסטפא פראג, מיזר מוסא, איאד דבאיה, צלאח עמרננה, סעאדה בזיאן, אלכרי אלחלח, נהי אקרע (רק אישור תעסוקה קיים), צדאק מוסא, סלאם עבאהרה, נביל עבד אלכרים, לואי עבאהרה, מחמוד קלאלוח, ראיד חמאסינה, יזיד חמאסינה, מחמוד דואבשה (רק אישור תעסוקה קיים), וסים חושיה, עזיז קלאלוח, מוחמד אלזין, דיאב אבו חסן, חיא היכל, אנואר נוהארה, מחמוד גראהוד, מחמוד עמרננה, מוחמד חמאסינה, איברהים נוהדה, עלא לבדי, עז אלדין שלאמיש, מוחמד דואבשה, נור אבו חסן, ברכאת דבאיה, סעד דואבשה, איאד איאד, מוחמד דואבשה, עזאם נוהדה, איברהים נוהדה, מוחמד עבאהרה.

בחקירתו הנגדית העיד כי מקבל נתונים ממערכת המחשב שנקראת "אבן מתגלגלת"- היא שואבת נתונים ממשרד הפנים, ונתונים שהם עצמם מזינים.

ברגע שניתן היתר לתושב פלסטיני, מזינים את זה במערכת, והרשומה נקלטת למסד הנתונים הכללי.

הוא לא קשור לתושבי השטחים המופנים לתעסוקה בישראל.

לשאלה האם ייתכן לפי זה כי חלק מהנוסעים הופנו לתעסוקה, ענה כי בתע"צ זה יהיה רשום כי גם היתרי התעסוקה זה על אותה מערכת "אבן מתגלגלת".

לא יכול לתת היתרי תעסוקה בשל העדר סמכות, אך המערכת היא אותה מערכת, כך שאם תושב קיבל היתר תעסוקה- זה יופיע לו במערכת (עמ' 20 ש' 1-31).

מהמסמכים יכול להגיד למי יש אישור תעסוקה. זו אותה מערכת אך סמכויות שונות. הוא הוסמך ע"י ראש המנהל האזרחי, ועל כן נותן תע"צ על כל ההיתרים- גם תעסוקה וגם שהייה. זו הסמכה פנימית ביחידה. אין לו אישור הסמכה בכתב.

את המידע במערכת מזינים חיילים וקצינים שהוסמכו לכך ע"י המנהל האזרחי או אזרחים עובדי משרד התמ"ת בשלוחה של המנהל האזרחי (עמ' 21 ש' 12-30).

4. על עדי ההגנה נמנו:

(1) ע"ה/1-הנאשם (עמ' 25-32 לפרוטוקול)

(2) ע"ה/2-נור זועבי (עמ' 27-30 לפרוטוקול)

(3) ע"ה/3-אמין זועבי (עמ' 32-40 לפרוטוקול)

(1) ע"ה/1- הנאשם - בן 62, אב ל-7 ילדים וסב ל-14 נכדים. עובד על האוטובוס שלו באופן פרטי בהסעות יהודים ערבים ותיירים. יש לו רישיון לאוטובוס, והוא נשלל בתיק הזה. חולה סוכרת, לחץ דם, כולסטרול (בוכה).

הרסו אותו, קברו אותו בחיים, אמין זועבי רימה אותו. בגללו הרחיקו אותו מהבית ל-6 חודשים והיה במעצר בית עם איזוק (פרו' עמ' 25 ש' 20-32).

כיומיים לפני חג הרמדאן התקשר אליו אמין זועבי, אותו לא הכיר, ואמר שקיבל את הטלפון שלו מאחותו של אמין- נורה, אותה לא ראה שנתיים- שלוש היא עושה טיולים.

אמין אמר שידע שיש לו אוטובוס מפואר. עוד אמר לו שהוא עושה טיולים ושיש כמה טיולים שרוצה שיעבוד איתו, והוא הסכים.

אמין אמר לו אחרי החג יש לו קבוצה של סטודנטים שחוזרים הביתה לכפר קרא, ערערה אום אל פאחם לאחר טיול בים המלח, ושהוא מסיים בעפולה.

לאחר החג סיכמו להיפגש בעוג'ה, בכביש 90, ליד ירושלים, לשם הגיע אמין עם אשתו והילדים. אמין אמר לו שרואה שהוא אדם דתי, ושהמזגן באוטובוס חלש שיגביר אותו.

אמין לבש חולצה לבנה ועניבה, אמר לו שהוא חובש, ויכול לעבוד איתו כל הזמן.

אמין היה עם רכב לבן ובו אשתו והילדים. הגיעו לצומת אלמוג שם אמר לו לפתוח שתי דלתות והוא פתח. האמין לו.

הם אמרו לו שהם עושים טיול בים המלח, וכשהגיעו לצומת- הנוסעים אמרו לו שהם עייפים ורוצים ללכת הביתה, ולכן חשב לנסוע דרך אריאל כי זה הכי קרוב לכפרים שלהם- ערא, ערערה, כפר קרא, אום אל פאחם.

אמין עלה לאוטובוס ודיבר איתם, אמר להם לשבת בשקט ושלא ידברו עם הנהג, ויהיו מכובדים. הנוסעים היו לבושים לא כמו מהשטחים (פרו' עמ' 26 ש' 1-32).

הוא נפל בפח והם רימו אותו. הוא שאל אותם מאיפה הם ואמרו לו מכפר קרא, ערערה, אום אל פאחם.

הגיעו למחסום, אחרי חצי שעה ועלתה חיילת ושאלה אם הכל בסדר והוא ענה לא שכן. היא שאלה מאיפה הם, והוא ענה לה.

שעה וחצי עברה מרגע שעלו לאוטובוס ועד שהגיעו למחסום, עברו דרך ים המלח.

החיילת ביקשה תעודה שלו והוא נתן לה. היא שאלה את הנוסע הראשון מאיפה הוא, הנוסע אמר לה מכפר קרא, ביקשה תעודה שלו, והוא אמר שאין לו תעודה. שאלה מספר תעודה ולא היה לו, והלכה לשני- ואותו דבר. התחילו לברוח בתוך האוטובוס פנימה.

בא אמין שנסע לפניהם ברכב, חנה אחרי המחסום, ושאל מה קרה.

הוא אמר לאמין שהוא הרס לו את החיים כי החבר'ה שלו מג'נין וחברון ומכל מיני כפרים בשטחים ועבד עליו שהם מישראל, אז הנוסעים התחילו לצחוק ואמרו לו שאמין אמר להם לא לגלות לו שהם מהשטחים.

אמין כל הזמן נסע לפניהם עד המחסום, הוא נבדק והמשיך, ואת האוטובוס עצרו.

אמין הלך לרכב, ניתק את הטלפונים שלו וברח ולא חזר, אחרי שאמר לחיילים שהולך להביא את האוטו. שתי ניידות ליוו אותם לתחנת אריאל.

אסף את הנוסעים בצומת אלמוג, בתחומי ישראל. לא נכנסים לשטחים, אסור להיכנס. כשהוא בא לשם- הנוסעים כבר היו (פרו' עמ' 27 ש' 1-32).

אף אחד לא שילם לו על הנסיעה בסוף. לאחר מכן התגלה כי כל נוסע שילם לאמין 280-300 ₪. אף אחד מהנוסעים לא שילם לו כסף. לא מכיר אותם.

זוכר שהביאו לו תמונה קטנה לזהות במשטרה, חשב שיביאו את אמין עצמו שיוכל לזהותו.

במהלך התיק לא דיבר עם אמין, לא נכנס לכפר שלו. גם נורה לא דיברה איתו (עמ' 28 ש' 1-22).

בחקירה נגדית העיד כי עובד 28 שנים כנהג אוטובוס פרטי, והאוטובוס שלו (פרו' עמ' 28 ש' 24-32). היה לו שותף והם נפרדו בשנת 2000 בגלל האינתיפאדה, כל אחד לאוטובוס משלו. הוא עובד עם תיירים יהודים וערבים, וביצע הסעות בקריות, באוניברסיטה העברית בירושלים.

לא הכיר את אמין קודם לכן. הנוסעים היו ערבים. העלה אותם בצומת אלמוג, ליד ירושלים, נבי מוסה יריחו. אין שם גדר או מחסום. זה 5 דקות מים המלח.

היו נשים וגברים וילדים- משפחות. היו ילדים בני 15, 20, 22, 30. הם לא נראו מהשטחים. הם נראו תיירים. היו לבושים יפה אחרי החג.

לשאלה כיצד מתיישב עם זה שאמרו לו שאלה סטודנטים שחזרו מטיול במדבר, ענה כי הם נכנסו רחוצים ולבושים יפה (עמ' 29 ש' 1-32).

כל אחד מהם היה עם מזוודה קטנה משלו, בכמות שמחזיקים ליום.

לשאלה כיצד וידא כי נורה היא אחותו של אמין, ענה כי אמין אמר לו שאחותו נתנה לו את הטלפון שלו ורוצה לעשות איתו כמה טיולים חזרה הביתה.

הנוסעים אמרו לו שהם מואדי ערה, כפר קרא, ערערה, ואמין אמר לו שהוא נוסע לפניו ושהם מעמותת השלום של גלעד שליט.

לשאלה למה לא ביקש לראות תעודה מזהה- ענה כי האמין לאמין, לא חשב שמדובר ברמאי.

הם היו קבוצה שחוזרת הביתה, מה הוא יבדוק? הוא נהג האוטובוס.

אסף אותם בערך בין שעה 12:00 ל-13:00. כשנאמר לו כי נתפס בשעה 11:00 ענה כי אסף אותם בין 11:00-13:00. אחת עשרה ומשהו. היה יום שמש לא שם לב לשעה. הוא יצא מהבית בשעה 8:00.

לשאלה כיצד מסביר את הסתירה עם הודעתו במשטרה לפיה היה בצומת כבר ברבע לשבע בבוקר, ענה כי לא הסתכל על השעה, העיקר לקחת את הקבוצה לנסוע הביתה.

לא אסף אותם מוקדם בבוקר. לשאלה כיצד מסביר שבמשטרה העיד כי העלה אותם לאוטובוס בשבע בבוקר, ענה שלא, מה פתאום.

מרגע שנסע אחרי אמין עד שאסף את הקבוצה עברה חצי שעה בערך עד לצומת אלמוג, שם חיכו, שמו כוס קפה, הוא אמין ואשתו שישבה בצד (עמ' 30 ש' 1-30).

לשאלה למה ישבה בצד, ענה שלא ידוע. אצלם בחורה לא יושבת עם בחורים. חיכו כמה דקות, ואחרי זה נסעו לאנשים והעלו אותם. לא היו חוץ מהנוסעים עוד אנשים בצומת.

לשאלה מה תגובתו לעדות הנוסעים שנחקרו לפיה היו עוד הרבה אנשים בצומת וכמה אוטובוסים, ענה שלא, אף אחד, רק הם היו- עלו ונסעו.

לא יודע היכן ישנו קודם לכן. לשאלה למה לא היה איתם כל הטיול מההתחלה ועד הסוף אלא רק החזיר אותם, ענה כי הבין שהם חוזרים הביתה, וחשב על כך שאחרי החג הוא מסייע אותם והולך לחג שלו. לא יודע מי הסייע אותם הלוך. לא העלה בו שום חשד.

הוא דיבר עם אחד הנוסעים שלא גילה לו כלום עד למחסום. לא שאל איפה היו והיכן ביקרו. היה נוסע ראשון שדיבר עברית אבל לא כל כך. עברית טובה. דיבר על כך שרוצה להתחתן (עמ' 31 ש' 1-32).

הוא לא ידע ששילמו לאמין כשעלו לאוטובוס אלא רק אחרי המחסום. כשחיכו 3 שעות באוטובוס התחילו לגלות את כל הסיפורים שלהם. לא שאל אותם כלום כי יש אחראי קבוצה. כמו שילדים עולים עם מורה ב"ס או מדריך.

במחסום ניסו ליצור קשר עם אמין. אחרי שנעצר- לא יצר איתו קשר בשום אופן, הוא רמאי, הרס אותם. לא ניסה להתקשר אליו.

עד לרגע זה גם לא דיבר עם נורה. לא מוכן לדבר איתם.

עמוד 12

מכחיש שלא התקשר כי ידע שמדובר בפלסטינים, ופחד שיעלו על השיחה.

יודע שאסור לקחת שב"חים לתוך ישראל, ולא לוקח. לשאלה האם יודע כי צריך לבדוק מסמכים כשעולה מישהו באזור, ענה כי עד שנתפס לימד את כל נהגי האוטובוס לבדוק ואפילו לא להעלות.

לשאלה האם ידע שעומד לעבור מחסום, ענה כי נסע ישר למחסום- לא ימינה ולא שמאלה. לשאלה כיצד העביר ערבים מהשטח המזרחי למחסום לשטח המערבי בלי לבדוק תעודות, ענה כי לא בדקו אותם, אמין אחראי על הקבוצה ולו עצמו-אין מה לבדוק.

הוא שאל מאיפה הם , והם אמרו מכפר קרא וואדי ערה (עמ' 32 ש' 1-29).

(2) ע"ה/2-נור זועבי- אחותו של אמין זועבי.

לא יודעת אם הוא קיבל זימון לדיון בבימ"ש ביום 5.2.14. לא אמרה לו שהיא קיבלה זימון להעיד. הם מדברים אבל לא בקשר איתו בכלל, היא גרה בכפר סולם.

כשקיבלה את ההזמנה לעדות- שאלה את עורך הדין של המשפחה עו"ד מוראד מפרע מעפולה על מה זה. הוא ברר, ואמר לה שהיא מוזמנת להעיד, אך לא אמר על מה.

מאשרת שלאחיה אמין יש רכב פסט בצבע ירוק (פרו' מיום 5.2.14 עמ' 27 ש' 8-28).

בספטמבר 2010 היה נשוי. יש לו שלושה ילדים, המבוגר בן 6. אשתו מעפולה.

לא זכור לה שנתנה לאמין את המספר טלפון של הנאשם לצורך הסעה. היא לא מכירה כלל את הנאשם, איך תביא את מספר הטלפון שלו?

מכירה בחורה בשם נאזק מהכפר, היא מארגנת טיולים. מאשרת שיש עוד בחורה בשם נור שעובדת עם נאזק שמארגנת טיולים בארץ. יצאה איתן לטיול פעם אחת שהן ארגנו ושילמה.

לשאלה האם יודעת שאמין היה עצור בתיק זה, ענתה כי היא לא מתקשרת איתו. עובדת כל היום וחוזרת בחצות. לא יודעת אם היה עצור בתיק.

אמין כיום לא עובד. לא זוכרת במה עבד בשנת 2010. לא זוכרת במה עבד לפני שנה (עמ' 28 ש' 1-31).

לשאלה האם חוששת שעדותה תפגע באחיה, ענתה כי לא יודעת מה להגיד.

העבודה שלה ניתקה אותה המשפחה, עובדת כקופאית במשמרות ערב ובוקר, אז אין לה זמן לשבת עם אחיה. עובדת בעפולה.

המספר שלו שמור בטלפון שלה, לא זוכרת בעל פה. יכול להיות שהתקשרה אליו לפני שבועיים-שלושה.

מכחישה כי כשקיבלה את ההזמנה להעיד דיברה עם אמין, והוא הפנה אותה לעו"ד מוראד.

כשקיבלה את ההזמנה- פנתה לאחיה שנוכח בבימ"ש, וניתן לבדוק את השיחות ולראות שהאח הזה התקשר למוראד ושאל אותו לפשר המכתב מבימ"ש (עמ' 29 ש' 1-20).

בחקירה נגדית העידה כי מאשרת שלא עבדה אי פעם בארגון הסעות יחד עם אמין או מישהו אחר. ביום **12.9.10** לא הייתה יחד עם אמין אחיה במחסום אורנית באזור אריאל.

לא יודעת על מעצר של אמין בתחנת אריאל באותו יום (עמ' 29 ש' 22-28).

בחקירה חוזרת העידה כי לא יודעת מה שם אביה של נורה זועבי, יש הרבה נורה, לא יודעת מי זו (עמ' 29 ש' 30-32).

לשאלה כיצד יודעת שיש בכפר אישה בשם זה המארגנת טיולים, ענתה כי היא עובדת בכפר עם עוד אחת, והן מארגנות ביחד, כשהיא עולה על האוטובוס היא משלמת, לא מכירה אותן אישית.

מכירה את השם נור זועבי, יש הרבה זועבי בסולם (עמ' 30 ש' 3-7).

(3) ע"ה/3-אמין זועבי- לפני העדות קרא את הודעתו במשטרה, אשתו יושבה לידו אך הוא קרא לבד.

ביום האירוע היו איתו ברכב אשתו יוליה ושני ילדיו.

לא כל כך מכיר את הנאשם. הוא עובד בחלוקת גז, וגר בכפר סולם שקרוב למספר כפרים ערביים מהם סנדלה ומוקבלה, ומכיר את הנאשם רק בפנים ובשם אבו עדאח ע"ש בנו הבכור. מזהה את מספר הנייד 050-8525035 כמספר שלו (עמ' 32 ש' 8-28).

לא זוכר איזה מספר נייד היה לו בספטמבר 2010. לא אותו מספר.

החליף כמה טלפונים ב-4 שנים האחרונות. אחד נפל לו למים כשעבד בברכה והציעו לו מספר אחר כי גם הסיים נפל, וגם קיבל מהעבודה והחליפו לו מספר.

בד"כ עובד כנהג. פעם עבד כנהג משאית, ובהצלה. בספטמבר 2010 לא זוכר במה עבד, חושב שלא עבד אז. אף פעם לא עבד בהסעת שב"חים.

מסר עדות במשטרה בעת הרלוונטית.

ביום האירוע נסע עם אשתו וילדיו לים המלח ברכבו הפרטי. לא ידע שגם הנאשם נסע באותו קו נסיעה. נסע דרך בית שאן לים המלח, והגיע לעין גדי. לא נכנס לעין גדי.

הטיול היה לים המלח ולסביבה (עמ' 33 ש' 1-32).

לא נכנס לחוף בים המלח. לשאלה האם חוץ מלעבור בכביש שמול ים המלח עצר בנקודה כלשהי, ענה שלא עצר בשום נקודה.

לשאלה מדוע נסע אם כך נסיעה ארוכה לים המלח, ענה כי אמא שלו ביקשה ממנו פעם לטבול רגליה בים סוף כיוון שמשה רבנו הלך שם, והוא נסע 800 ק"מ הלך וחזור ולא ירד מהאוטו שנשאר מונע, והוא חזר בחזרה עוד באותו יום.

נסע לים המלח כי זה מקום שקט, אוהב לטייל בו, ועד היום נוסע לפעמים נסיעות ארוכות ולא משנה אם ירד או לא. לצורך טיול בלבד. נוסע לאט מסתכל על ההרים באזור.

מאשר כי מסר במשטרה שיצא בשבע בבוקר. נסע דרך הבקעה, בית שאן. הגיע לעין גדי וחזר דרך מעלה אפרים לכיוון ת"א, כביש חוצה שומרון.

לשאלה מתי לראשונה ראה את האוטובוס של הנאשם, ענה כי ראה את האוטובוס במחסום. עמד בצד, ניגש אליו, השומרים לא נתנו לו, רצה לדבר איתו ואחד השומרים אמר לו ללכת משם אז הוא עלה לאוטו והמשיך בנסיעה לת"א.

כשהוא הגיע למחסום- האוטובוס כבר היה במחסום, הוא ראה אותו כשעמד בעמדת הבידוק בצד שמאל והאוטובוס מימין וראה שומרים סביבו. התקדם קדימה, עצר, וירד מהרכב. הוא לא נסע מאחורי האוטובוס (פרו' עמ' 34 ש' 1-32).

רק אז ראה את הנאשם, לא זוכר איפה הוא היה, אם ראה אותו בתוך האוטובוס או מחוצה לו.

מאשר שהיה לו רכב פולקסווגן ירוק מ.ר. 72-536-18 ביום האירוע.

לאחר עיון בהודעתו במשטרה- לבש ביום האירוע חולצה לבנה ועניבה. לא זוכר שהיה לו תג על הבגדים.

הכחיש שאמר לנאשם שעובד כחובש, והוא לא חובש.

יש לו תעודה של מע"ר. לשאלה כיצד מסביר כי מחד גיסא טוען שהיה בטיול ומאידך- לא עצרו בשום מקום ולבש עניבה, ענה כי זה כמו שהוא בא לבימ"ש בעניבה (עמ' 35 ש' 1-32).

לא זוכר שענד כרטיס ביקור.

מכחיש את דבריו של החייל אביחי מלכה לפיו הועבר למתקן בידוק, אלא הוא הגיע למחסום, נבדק, נסע, ועצר בצד.

הוא לא נסע מאחורי האוטובוס או צמוד אליו ובמקרה הגיע ביחד עם האוטובוס באותו זמן למחסום.

החייל משקר, הוא לא דיבר איתו, לא ראה שום חייל במחסום. גם לא כתוב שהשומר ראה אותו עם תג ועניבה.

לשאלה למה היה חשוב לו לצאת וללכת לבדוק ולהשאיר את ילדיו ואשתו ברכב אם לא מכיר את הנאשם אלא באופן שטחי, ענה כי זו הייתה עצירה של מספר דקות. הנאשם מוכר לו מכפר קרוב לכפר שלו.

לשאלה כיצד מסביר כי במשטרה אמר שלא מכיר "את זה" - כשהכוונה לנאשם-מכפר מוקבלה, ענה כי השאלה למה התכוונו כששאלו לגבי "זה" (עמ' 36 ש' 1-32).

מאשר שמסר במשטרה כי שוחח עם הנאשם יום קודם לכן בקשר לטיול לחברון.

הוא לא מכיר אותו, להיכרות יש הרבה משמעותיות. התכוון שלא מכיר אותו באופן אישי, אבל ענה במשטרה שכן דיבר איתו בטלפון, כאמור.

לשאלה מי היה צריך לנסוע איתו לחברון, ענה כי היה צריך לאסוף חבר'ה לכפר סולם. בזמן שאסף אותם התקשר לנאשם ואמר לו שיש לו קבוצה שמתארגנים ונוסעים לחברון.

לשאלה האם במקרה יום קודם התקשר לנאשם על כך, ענה כי הוא לא נביא שידע שיקרה משהו. מכחיש שאמר לנאשם שיש קבוצה של סטודנטים, אלא רק לגבי הטיול לחברון של 4-5 אנשים. לא זוכר את השמות שלהם.

לשאלה מדוע צריך אוטובוס של 60 אנשים ל 4-5 אנשים בלבד, ענה כי זה רק האנשים שיושבים ומתכננים טיול. דיברו שיבדקו עלויות, בדק גם עם עין תמר.

לא זוכר ממי לקח את הטלפון של הנאשם, חושב שאחותו נתנה לו, לא בטוח. הוא עשה טיולים לחברון מהכפר שלהם, אז ביקש את הטלפון (עמ' 37 ש' 1-32).

לא בקשר עם אחותו נורה ולא עם אחיו הקטן, בקשר רק עם אחותו אמירה.

יודע שנורה הייתה בדיון. לשאלה כיצד יודע זאת, ענה כי בבית דיברו על כך אבל הוא לא התעניין ולא התעמק בזה כי זה לא עניין אותו.

לשאלה כיצד מסביר כי נורה העידה שלא נתנה לו את הטלפון של הנאשם, ענה כי אמר שלא זוכר אם נורה נתנה לו את המספר, למיטב זכרונו קיבל אותו ממנה.

זכר את האירועים יותר טוב בעדותו במשטרה מאשר בעת עדותו בבימ"ש. לשאלה מה תגובתו לכך שבמשטרה אמר שקיבל את המספר מנורה, ענה שאם כך אמר-אז בסדר.

מכחיש כי עבד בארגון טיולים.

יום לפני האירוע דיבר עם חברים לעשות טיול לחברון, לא תכננו, לא קבעו.

לא ידוע לו שנורה אחותו ארגנה טיולים (עמ' 38 ש' 1-32).

לשאלה כיצד מסביר את הסתירה עם עדותו במשטרה לפיה יודע שנורה מידי שבועיים שלושה שבועות או חודש נוסעת עם בנות הכפר עם מישוה ממוקבלה לחברון, ענה כי אמר שהן נוסעות, ולא ארגנה.

מכחיש כי הציג עצמו בפני תושבי השטחים לפעמים בשם **אסעד** ולפעמים **כמוחמד**.

מכחיש כי לקח כסף מנוסעי האוטובוס.

סירב לעשות עימות במשטרה עם הנאשם כי מדובר בסוגיה של משפחת זועבי ומשפחת זיאדא. הם גרים בשכנות, ולא רצה שיתפתח לכל מיני דברים. שום דבר ספציפי (עמ' 39 ש' 1-32).

מכחיש שהתקשר לנאשם והזמין נסיעה לסטודנטים שצריך להחזירם לאום אל פחם ועירון.

מכחיש שסיכם עם הנאשם שישלם לו 2,500 ₪ על הנסיעה, ולא הייתה כל נסיעה (עמ' 40 ש' 1-15).

כן הוגשה הודעתו של אמין זועבי במשטרה מיום 22.9.10 שעה 02:30 (נ/5)

מכחיש את כל הטענות נגדו' לא הזמין אף אחד להסיע עובדים או סטודנטים' ואין לו קשר לעניין.

ביום **12.9.10** נסע ביחד עם אשתו וילדיו לים המלח ברכב הפרטי שלו מסוג פסאט בצבע ירוק לא זוכר מספר רישוי.

לא מכיר את הנאשם.

נסע מהבית יצא בשעה 07:00 נסע דרך בית שאן, הבקעה, לים המלח, הגיעו לעין גדי וחזרו בחזרה דרך מעלה אפרים לכיוון ת"א. אחרי זה המשיכו בכביש 6 הביתה.

אחותו נורה לא עובדת, היא בבית. לא ידוע לו שהיא מארגנת טיולים, מידי שבועיים שלושה או חודש היא ובנות מהכפר נוסעות עם מישוה ממקובלה לחברון.

לא מכיר את האדם ממקובלה.

שוחח עמו יום קודם בקשר לטיול לחברון. קוראים לו אבו ודאח. היה לו את המספר שלו.

פגש אותו במחסום על חוצה שומרון. הוא עצר בצד וחשב שהוא צריך עזרה, אז עצר גם הוא בצד אחרי שעבר בדיקה במחסום. הבחור לא נתן לו לדבר איתו.

לא הזמין אותו להסיע שום תלמידים או מטיילים, כל השיחה ביניהם הייתה על טיול לחברון, הם סגרו בשיחה שברגע שהוא יארגן אנשים מהכפר- הוא יזמין אותו.

לא פגש את הנאשם ביום **12.9.10** בעוג'ה. הוא ראה אותו במחסום, והוא היה עם אשתו ושני ילדיו הקטנים.

הוא מע"ר, לא חובש. לא מכיר את הנאשם באופן אישי. אחותו אמרה לו שהוא לוקח לטיולים בחברון ושהוא יכול לדבר איתו.

לא מכיר את מפגש אלמוג, וראה את הנאשם רק במחסום בדרכו הביתה.

מכחיש שליווה את הנאשם ברכבו עד למחסום.

לא מכיר את אסעד מיאמון.

לא עלה לאוטובוס ולא אמר כי נוסעים לטיול. לנאשם יש אוטובוס ירוק לא שם לב לכיתוב. לא קיבל כסף מאף אחד מהנוסעים. לבש באותו יום חולצה לבנה ועניבה. לא זוכר מה לבשה אשתו.

מכחיש שאמר לחיים במחסום כי נוסעי האוטובוס הם פועלים למען שחרורו גלעד שליט ושלכולם יש תעודות זהות. אין לו קשר לאירוע. מכחיש שברח מהמקום אלא המאבטח ביקש ממנו לחזור לרכב ולנסוע משם.

כן הוגשו:

פרטי תיק חקירה מאת רס"מ סעיד בדר (נ/1)

למחסום מגן 5 הגיע רכב פולקסוואגן ירוק מכיוון אריאל לכיוון ישראל ועבר את המחסום. עצר בתחנת אוטובוס, ואחריו הגיע אוטובוס ישראלי נהוג ע"י הנאשם.

נהג פולקסוואגן מסר למאבטח שהאוטובוס איתו, ושהנוסעים בו ישראלים מהמשולש שהיו בים המלח לאות הזדהות עם שחרורו של גלעד שליט.

כשהנוסעים נבדקו- התברר כי הם פלסטינים ללא היתרים ששילמו לו 280 ש"ח כל אחד עבור העברתם לישראל.

הנאשם טען כי לא ידע שמדובר בפלסטינים ללא היתר, ושאדם בשם אמין הזמין את הנסיעה, ואף לא שילם לו. אמר לו שכולם מואדי ערה.

נכלא להמשך טיפול.

בקשה להוצאת צו מעצר נגד אמין זועבי מיום 14.9.10 מאת רס"מ סעיד בדר (נ/2)

חשוד כי הזמין אוטובוס ישראלי לשטחים ורימה את הנהג, כשביום 12.9.10 העלה על האוטובוס שלו 56 פלסטינים ללא היתר שהוא טוען שהם ישראלים, וכך ניסה להעביר אותם לישראל לאחר שכל אחד מהם שילם לו בין 200-300 ₪ וליווה את האוטובוס כאילו הוא חובש עד למחסום, ושם ברח, ומאז מתחמק ולא מגיע לחקירה.

פלט מחשב בעניינו של אמין זועבי מיום 13.9.10 (נ/4)

הודעתו של אחמד טחאינה במשטרה מיום 12.9.10 בשעה 16:36 (נ/6)

גר בסילת אלחארתייה ליד ג'נין, ואשתו- גריר סלאח טחאינה עובדת בישראל בשדה אילן במסיק זיתים ויש לה היתר כניסה ועבודה.

יש להם ילד בן 10 חודשים והוא אצל אשתו. היא התקשרה אליו וביקשה שייקח לה אבקת חלב מהכפר לשדה אילן לבן שלהם כי הואקונה כל קופסא ב-18 ₪ ובישראל זה עולה 40 ₪, לכן קנה 3 ק"ג אבקת חלב ורצה לקחת לה.

התקשר לאדם מיאמון בשם אסעד שהוא מוכר כמי שמעביר פלסטינים ללא היתר לישראל ונסע איתו בשעה 05:00. היו עוד תשעה נוסעים והוא הסיע אותם למקום ליד יריחו. היה שם אוטובוס, ואסעד אמר להם לעלות אליו והוא יסיע אותם לישראל. הוא שילם לאסעד 300 ₪ ועלה לאוטובוס ונסעו לכיוון ישראל.

עצרו אותם במחסום ושם בדקו והעבירו אותם למשטרה כי כל הנוסעים היו ללא היתרי כניסה.

לא מכיר את נהג האוטובוס, ולא יודע מה הקשר בינו לבין אסעד. לא ידוע אם נהג האוטובוס ידע מי הנוסעים שלו ומאיפה הם, הוא לא דיבר איתו מילה, אבל ליד האוטובוס היה רכב פולקסוואגן ירוק ישראלי, ומהרכב הזה ירד **הנהג** שהבין שהוא ישראלי ועלה לאוטובוס רגע לפני שנסעו, ואמר להם שיוצאים לטיול של ארבע שעות ויגיעו לישראל.

ראו שהרכב שלו מלווה אותם עד המחסום.

הוא לא מכיר את נהג פולקסוואגן ולא יודע מה שמו, זו פעם ראשונה שרואה אותו.

אין לו היתר כניסה לישראל, ויודע שצריך היתר. ללא היו עוד אוטובוסים מהמקום שהם באו.

נהג האוטובוס לא ידע שהנוסעים פלסטינים ללא היתרים. הוא הבין מהנוסעים האחרים שאמרו לו שהם מישראל ועושים טיול ואפילו הוא נסע איתם קודם מיריחו לים המלח, ומשם המשיך לכיוון ישראל, ורק במחסום כשביקשו מהם תעודות זהות- אז הוא הבין שכולם מהשטחים ללא היתרים.

אף אחד לא שילם כסף לנהג האוטובוס אלא הבין מאחרים שבחור הישראלי שנהג בפולקסוואגן הוא זה שהזמין את האוטובוס ושהוא מארגן הכול ומשלם לנהג האוטובוס, בעוד שנהג האוטובוס לא ידע כלום.

הודעתו של אנואר נור נואדה במשטרה מיום 12.9.10 שעה 15:34 (נ/7)

דובר עברית טוב מאוד כי היה הרבה שנים בישראל.

היום בשעה 02:00 התקשר מטלפון ציבורי למישהו שפרסם שהוא מעביר אנשים מהשטחים לישראל. ענה לו אדם שהזדהה כאבו מוחמד וקבע איתו שימתין ליד ב"ס ביאמון בשעה 04:00.

הגיע לשם, והיו עוד הרבה אנשים והעלו אותם לרכב מסחרי שהסיע אותם לג'נין שם החליפו רכב שהסיע אותם לקבאטיה, ומשם עוד רכב לזיתא. שם היו מספר אוטובוסים והרבה בחורים מהשטחים מכל האזורים.

במקום היה איש ישראלי עם אשתו עם רכב רנו לבן שהזדהה כמחמוד מנצרת-יכול להיות ששיקר. הוא שילם לו עבור ההעברה לישראל 300 ₪ וכל אחד שילם לו אותו סכום והוא אמר להם להגיד שהם מישראל לנהג האוטובוס וגם במחסום.

הם עלו לאוטובוס ישראלי, הנהג שאל כל אחד מאיפה הוא, וכל אחד אמר לו ממקום אחר כמו אום אל פאחם ונצרת וכולם אמרו שאין להם תעודות זהות וששכחו בבית, כמו שמחמוד הדריך אותם.

הם נסעו מזיתא, והיו עוד אוטובוסים שנסעו משם, ומחמוד נסע לפניהם ובמחסום עצרו אותם והם ראו את מחמוד מדבר עם החיילים, ואחר כך ברח עם אשתו מהמחסום.

לאחר שבדקו אותם במחסום הביאו אותם למשטרה.

בזמן שבדקו אותם עברו במחסום 4 אוטובוסים שלא נבדקו, וכל הנוסעים תושבי שטחים בלי היתרים. באוטובוס בו נסעו- כולם פלסטינים ללא היתרי כניסה.

הם סיפרו לנהג שהיו בבילוי ורוצים לנסוע לצפון להמשיך בטיול באום אל פחם ונצרת כך אמר להם מחמוד להגיד.

לא מכיר את נהג האוטובוס ולא יודע מה שמו.

הם לא שילמו כסף לנהג, אלא למחמוד- שברח.

נהג האוטובוס לא ידע שהם פלסטינים ואין להם היתרי כניסה אלא רק מחמוד ידע והוא המארגן של ההעברה שלהם לישראל, ועל פי דרישתו שילמו לו 300 ₪ כל אחד.

הודעתו של נאסר שלמיש מיום 12.9.10 שעה 16:09 (נ/8)

היום לפנות בוקר יצא מהבית והגיע לרמאללה כי רצה להגיע לישראל ולעבוד. מראם אלה עלה במונית עם עוד נוסעים ושלים לנהג מונית 200 ₪ עבור העברה לישראל והוא הוביל אותם למקום ליד יריחו.

היה שם אוטובוס, ונהג המונית אמר להם לעלות עליו ושהוא יסיע אותם לישראל ושנהג האוטובוס חושב שהם

מישראל. כך נסעו באוטובוס עד שנעצרו במחסום, ושם בדקו והביאו אותם למשטרה כשהתברר שהם פלסטינים ללא היתרי כניסה.

לא מכיר את נהג מונית ובראם אלה שאל אנשים והם אמרו לו שהוא מעביר אנשים לישראל תמורת כסף.

הוא הסיע אותו עם אחרים עד ליריחו, אמר לעלות על האוטובוס ועזב את המקום.

לא ידוע אם היה רכב ישראלי שליווה את האוטובוס.

אין לו היתר כניסה לישראל וידוע שצריך אבל אין עבודה בשטחים ורצה לעבוד ולפרנס את המשפחה שלו.

הוא לא דיבר עם נהג האוטובוס והבין מאחרים שאמרו לנהג שכולם מישראל ושהוא מסיע אותם לאזור עירון לצורך תיירות. הם רצו להגיע לעירון ולחפש שם עבודה.

לא ראה אוטובוסים נוספים שנסעו מאותו מקום לישראל.

הודעתו של איברהים אלעאיד מיום 12.9.10 שעה 11:05 (נ/9)

היום בבוקר נסע לכיוון ירושלים ובאזור ענבה עליה לאוטובוס ישראלי שנעצר במחסום מ.ר. 30-710-15.

הנהג אמר שנוסעים לישראל. הוא עלה לאוטובוס ושילם לאחד המארגנים במקום 280 ₪ במזומן, וכל הנוסעים באוטובוס שילמו למארגנים כל אחד 280 ₪ במזומן.

הנהג הסיע אותם למחסום.

היה רכב ישראלי שליווה את האוטובוס והבחור היה לבוש לבן ובמחסום ברח עם הרכב.

5. דין ומסקנות

א. לאחר שבחנתי ושקלתי את כלל הראיות שהובאו בפני - הגעתי לכלל מסקנה כי התביעה עמדה בנטל הוכחת המיוחס לנאשם בכתב האישום מעבר לכל ספק סביר.

הנני מעדיפה את עדויותיהם של עדי התביעה על פני גרסת הנאשם - שגרסתו תמוהה ולא מהימנה עלי כלל ועיקר, כשאין בידו ליתן כל הסבר סביר, הגיוני ומתיישב עם השכל הישר באשר למיוחס לו בכתב האישום.

ב. אין מחלוקת בין הצדדים באשר לשלד האירועים המפורטים בכתב האישום:

על כי ביום **12.9.10** בשעה 11:00 לערך, **נהג** הנאשם באוטובוס מ.ר. 30-710-15 (להלן: "**הרכב**"), **כשהוא מסיע 56 נוסעים** (בתגובה להקראת כתב האישום - עמ' 3 שו' 12-13)

לגבי תוואי נסיעתו של האוטובוס בו נהג הנאשם - ציין הנאשם בהודעתו **1/ת** כי הגיע ב- 06:45 לעוג'ה נסע אחרי רכב פרטי (בו נהג אמין זועבי - כפי שיפורט בהמשך) למפגש אלמוג, היו שם אנשים, אותם הסיע לים המלח, מעלה אפרים עד ליד אריאל - עד למחסום לכיוון תל-אביב (שו' 8-15).

ע"ת 1 וע"ת 2 ציינו בעדויותיהם (ע"ת 1 גם בהודעתו **1/ת**, וע"ת 2 - מת/2, ות/3) - כי ביום הארוע, במחסום "מגן 5" ממזרח למערב, הגיע נהג ישראלי (הנאשם), שהסיע ברכב 56 נוסעים - מכיוון השטחים לישראל שהיו בעלי תעודות זהות פלסטינאיות וללא היתרים כדין בישראל.

לגבי מעמדם של הנוסעים - העיד ע"ת 3 - על כי מכלל הנוסעים - 52 לא הופנו לתעסוקה בישראל והיו נעדרי שהיה/כניסה לישראל במועד הרלבנטי לכתב האישום (ת/5).

ג. הנאשם ציין כחוט השני באמרותיו בפני עדי התביעה, בהודעתו ועדותו - כי לא ידע שהנוסעים ברכב הינם שב"חים, ומי שהסדיר את נסיעתם והסעתם היה אמין זועבי (ע"ה/3), שאמר לו שמדובר בישראלים - השבים לביתם.

כך מתעד גם **ע"ת 1 - בת/1** ובעדותו - שיחד עם הרכב - הגיע רכב נוסף, מסוג פולקסוואגן ירוק מ.ר. 7253618, שנהגו לבוש לבן איתו שבו אשתו ובנו הקטן - שהחנה את רכבו סמוך לתחנת אוטובוס, הגיע רגלית ואמר לו שקבוצת הנוסעים "שייכת" לו, הם תושבי ישראל, היו ביום כיף בים המלח וחוזרים "משולש" לבתיהם, ולאחר מכן ברח זה.

הנאשם אמר לו שאדם מסולם בשם אמין, הזמין אצלו את הנסיעה, ואמר לו שמדובר בתושבים ישראלים הנוסעים מהבקעה - למשולש.

אותו אמין שילם על הנסיעה ואף גבה כסף מהשב"חים תמורתה.

ע"ת 2 מאשר את דברי ע"ת 1 - **בת/2, ת/3** ובעדותו.

גם בהודעתו **4/ת** חוזר הנאשם על גרסתו זו, ובעדותו.

במסגרת פרשת ההגנה אף העידו אמין זועבי - ע"ה/3 (והוגשה הודעתו - **נ/5**), וע"ה/2 - אחותו, כמו גם הוגשו הודעות חלק מהשב"חים - **נ/6-9**.

ד. גרסת הנאשם כי לא ידע כי מדובר בשב"חים אותם הוא מסיע לתחומי ישראל אינה מהימנה עלי - ולפחות עצם את עיניו בכל הנוגע לעובדות ונסיבות אלה.

הגם והנאשם ניסה להטיל את האחריות להסעת השב"חים על אמין זועבי (ע"ה/3) - שהסדיר את הסעתם - הרי שבלייל פרטי גרסתו - הותירו רושם בלתי מהימן בעליל, תוך שנוצר רושם ברור כי עצם עיניו בכל הנוגע לנוסעים ברכבו ושאלת מעמדם החוקי /האזרחי - אם הם אזרחי/ תושבי ישראל או תושבי האיזור - להם אין היתרים כדין לעבוד/ לשהות/להכנס לישראל.

כבר בהודעתו **1/ת** ציין הנאשם כי אדם בשם אמין מכפר סולם התקשר אליו ואמר לו שאחותו נורה מסרה לו את מס' הטלפון כדי להסיע קבוצת מטיילים.

לנאשם אין את מס' הטלפון של נורה (**1/ת** ש' 24) - והוא לא ברר איתה את דבר הקשר עם אמין זועבי (עמ' 30 ש' 5-6, עמ' 32 ש' 17). הוא גם לא הכיר את אמין (**1/ת** ש' 24-29, עמ' 29 ש' 7-11) והסתפק בלהאמין לו (עמ' 30 ש' 12-15) ולא בדק תעודות זהות של הנוסעים.

הנאשם אף מודה כי העלה ערבים משטח המזרחי למחסום - לשטח המערבי, לא בדק תעודות כי האחראי הוא אמין, והוא בסה"כ שאל מאיפה הם, הם אמרו לו מכפר קרא וואדי ערא (עמ' 32 ש' 26-29).

בהודעתו - ציין הנאשם כי לא שאל את הנוסעים מאיפה הם, כי אמין אמר לו שהם מאיזור עירון, הוא סמך על דבריו, האמין לו - וזו פעם ראשונה שעובדים עליו (**1/ת**, ש' 40-41).

"האמון" שנתן הנאשם באמין זועבי אינו מהימן עלי, וברי כי לפחות עצם עיניו מלבדוק את מעמדתם של הנוסעים - אם שב"חים הם אם לאו.

גם גרסתם של אמין זועבי (ע"ה/3) ואחותו (ע"ה/2)* - אינה מהימנה עלי.

ברי כי לאמין זועבי מעורבות ישירה בהסדרת הסעתם של הנוסעים ע"י הנאשם, שאף שילמו לו, כמוסכם על התביעה 280-300 ₪ כל אחד תמורת הסעתם (עמ' 40 ש' 25).

עובדה זו אף עולה מעדויותיהם של ע"ת/1, ע"ת/2, נ/6-נ/9.

גרסתו של אמין זועבי בעדותו - פתלתלה, מתחמקת, רוויית סתירות ותמיהות - באשר להיכרותו עם הנאשם, לעבודתו בארגון טיולים, לקשר עם אחותו נורה - ואם היא שנתנה לו את מס' הטלפון של הנאשם, בנוגע לסיבת נסיעתו לים המלח באותו יום, לקשר שלו עם האוטובוס בו נהג הנאשם ונסיעתו צמוד אליו, כמו גם מכחיש את דברי ע"ת/1 וע"ת/2 כי אמר לו שהנוסעים תושבי ישראל שהיו בים המלח וחוזרים לבתיהם בישראל.

מכחיש כי לקח כסף מהשב"חים, ומוסר גרסה תמוהה על סרובו לבצע עימות עם הנאשם (בגלל חשש

מריב משפחות).

בשל מעורבות זו - ברי כי מחדלי המשטרה כמפורט בסיכומי ב"כ הנאשם (ס'3) בכל הנוגע לאי חקירתו כדבעי של חלקו של אמין זועבי בהסעת השב"חים ואף אי העמדתו לדין עולים כדי ביסוס טענה בדבר אכיפה בררנית והגנה מן הצדק - אך לא ברמה העולה כדי זיכוי של הנאשם בדין, אלא כשיקול להקלה בעונשו.

6. סופו של דבר, הנני קובעת כממצא שבעובדה כי הנאשם הסיע את השב"חים כמפורט בכתב האישום, היה מודע (ולפחות עצם עיניו) לנסיבות ביצוע העבירה, לרבות היות הנוסעים שב"חים.

לפיכך, הנני מורה על הרשעת הנאשם בעבירה המיוחסת לו.

ניתנה היום, ח' אייר תשע"ה, 27 אפריל 2015, במעמד הנוכחים.